

สิทธิมนุษยชน

Human Rights

ธนพร ศรีพงษ์*

บทคัดย่อ

สิทธิมนุษยชน หมายถึง คัดค้านความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย สิทธิมนุษยชนมีที่มาจากแนวคิดในเรื่องกฎหมายธรรมชาติและปรัชญาสิทธิธรรมชาติ และมีวิวัฒนาการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในระดับสากล โดยสหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2491 เพื่อแสดงเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เพื่อใช้เป็นมาตรฐานกลางสำหรับบรรดาประเทศสมาชิกที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติให้เกิดผลภายในประเทศของตน ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 ประกอบด้วยข้อความ 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สิทธิทางการเมืองหรือทางแพ่ง (Political or civil rights) ได้แก่ บทบัญญัติข้อที่ 1-21 และสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม (Economic and social rights) ได้แก่ บทบัญญัติข้อที่ 22-30

สำหรับประเทศไทยมีการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยได้ร่วมลงมติรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และได้พัฒนาสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ เพื่อช่วยสนับสนุนให้การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนประสบผลสำเร็จ เช่น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 คณะกรรมการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) เป็นองค์กรอิสระ นโยบายสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ส่วนความร่วมมือระหว่างประเทศ ประเทศไทยได้ตกลงความร่วมมือระหว่างประเทศหรือแนวปฏิบัติระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

เรื่องของสิทธิมนุษยชนได้ทวีความสำคัญมากขึ้นโดยเฉพาะในกระแสโลกาภิวัตน์ ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ค่านิยมสากลในเรื่องประชาธิปไตย กระแสสิทธิมนุษยชน การร่วมกันปกป้องทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม สิทธิชุมชน ได้เข้ามามีบทบาทอย่างสูงในสังคมไทย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่คนไทยและสังคมไทยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้ประกันสิทธิพลเมืองและสิทธิมนุษยชนไว้ค่อนข้างครบถ้วน แต่ยังคงมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่บ้าง และการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เพื่อให้คนไทยได้มีข้อมูลและเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเข้าร่วมกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

Abstract

Human rights refer to human dignity, rights, freedom and equality of every individual, which are guaranteed

and protected by the Constitution of the Kingdom. Human rights are derived from the concepts of natural law and philosophy

* ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนและสหกิจศึกษา มหาวิทยาลัยคริสเตียน

of natural rights, which evolved to promote and protect universal human rights. The United Nations proclaimed the Universal Declaration of Human rights on December 10, to show its intent to protect human rights and to use it as the standard for all member countries as guidelines to achieve its purpose. The Universal Declaration of Human Rights in 1948 consists of 30 articles which are divided into classes. These are: (1) Political or Civil Rights in Articles 1 - 21; and, Economic and Social Rights in Articles 22 - 30.

Thailand protects human rights and promotes the Universal Declaration of Human Right by (parliamentary) vote and developed mechanism within the country to achieve human rights and to

promote it such as, the Constitution of the Kingdom of Thailand in BE 2550, the Office of the National Human Rights Commission of Thailand which is an independent organization, and the National Human Rights Policy. On the international cooperation, Thailand agreed to cooperate directly or indirectly internationally with issues regarding human rights. Globalization changes rapidly the universal values on democracy, human rights and cooperation for environmental protection. However, the community rights have great function in Thai society. Therefore, it is essential that Thai people should have knowledge of human rights in order to prepare themselves to adapt to such changes.

ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ หรือ กสม. ออกแถลงการณ์กรณีคนไทย 7 คนถูกทหารกัมพูชาจับกุมบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา ในวันที่ 12 มกราคม 2554 การจับตัวรัฐบาลใช้ พ.ร.ก. ฉุกเฉินหลังคณะรัฐมนตรีมีมติวันที่ 6 กรกฎาคม 2553 ให้บังคับใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ซึ่งกระทบต่อสิทธิเสรีภาพของประชาชนและสิทธิมนุษยชน การประณามเหตุยิงกันในวันที่ 13 พฤษภาคม 2553 เรียกร้องให้รัฐบาลและแกนนำ นปช. กลับมาสู่การเจรจาโดยเร็ว หรือการแถลงการประณามม็อบแดง (นปช.) บุคลากรโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ อ่างมีกองกำลังทหารประจำการอยู่บริเวณชั้น 3 หรือ กรณีสวามิภักดิ์วิทยาลัยธรรมศาสตร์ยึดสู่วิโรจจิตใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพรูปใต้กระโปรงขณะขึ้นบันไดเลื่อนบนสถานีรถไฟฟ้าพร้อมพวงค์หรือกรณีวัยรุ่นรุมโทรมเด็กหญิงวัย 14 เลียนแบบพฤติกรรมในซีดี หรือการคำมุขยที่มหาชัย และแก๊ง

คำมุขยโปะยากลางหม้อชิตเมื่อพื้นขึ้นกลางเรือต่งเกแล้วโดนบังคับทำงาน 8 เดือน

จากแถลงการณ์และการพาดหัวข้อหาดังกล่าวล้วนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับการรับรองและคุ้มครองจากการถูกละเมิดสิทธิ ถ้าในสังคมและประเทศที่ทุกคนต่างเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพซึ่งกันและกัน สังคมและประเทศนั้นจะไม่มีปัญหาความขัดแย้งแย่งชิง ชมเหง รังแก เอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน หรือหากมีก็จะน้อยและแก้ไขได้ง่าย เรื่องของสิทธิมนุษยชนนั้นมีที่มาจากแนวคิดในเรื่องกฎหมายธรรมชาติ ซึ่งเป็นแนวคิดในสังคมตะวันตกในศตวรรษที่ 16 เป็นยุคสมัยของกลุ่มชนชั้นกลางที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจเทียบเท่ากับกลุ่มขุนนางเก่า โดยใช้หลักกฎหมายธรรมชาติ และปรัชญาสิทธิธรรมชาติ (Natural rights) ในการต่อสู้กับอำนาจของรัฐหรือ

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม - สิงหาคม) ๒๕๕๔

ผู้ปกครอง ซึ่งถือว่ามนุษย์เกิดมาเท่าเทียมกันและมีสิทธิบางอย่างติดตัวมาแต่กำเนิด และไม่อาจโอนให้แก่กันได้ ส่วนกฎหมายธรรมชาติ (Natural law) มีลักษณะสำคัญ 3 ประการคือ เป็นกฎหมายที่ใช้ได้โดยไม่จำกัดเวลา ใช้ได้ทุกแห่งไม่จำกัดว่าต้องใช้ในรัฐใดรัฐหนึ่ง และอยู่เหนือกฎหมายของรัฐนั้นรัฐจะตรากฎหมายอื่นที่ขัดแย้งกับกฎหมายธรรมชาติไม่ได้ ส่วนสิทธิธรรมชาติ (Natural rights) เป็นแนวคิดที่สืบเนื่องมาจากกฎหมายธรรมชาติซึ่งเป็นเรื่องของอุดมคติ เป็นแนวคิดที่ว่ามนุษย์เกิดมาเท่าเทียมกัน สิทธิไม่อาจโอนให้แก่กันได้ และไม่มีใครจะล่วงละเมิดได้ได้แก่สิทธิในชีวิต เสรีภาพและสิทธิที่จะแสวงหาความสุข และรัฐจะต้องทำทุกอย่างเพื่อให้มนุษย์มีสิทธิเหล่านี้อย่างเต็มที่ ซึ่งมีนักปราชญ์ที่สำคัญที่เสนอแนวความคิดที่สนับสนุนกฎหมายธรรมชาติและสิทธิตามธรรมชาติ ได้แก่ เฮรัลิตัส (Heralitus) กล่าวว่ากฎหมายธรรมชาติเป็นกฎหมายที่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีหลักอยู่ว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นตามที่มีนควรจะเป็น ส่วนเพลโต (Plato) ได้ยืนยันความแตกต่างระหว่างกฎหมายธรรมชาติกับกฎหมายที่รัฐบัญญัติขึ้น โดยสรุปแนวคิดของนักปราชญ์ที่สนับสนุนในเรื่องกฎหมายธรรมชาติและสิทธิตามธรรมชาติส่วนใหญ่จะมุ่งรับรองสิทธิที่มีอยู่ประจำตัวของบุคคลซึ่งมีอยู่แล้วตามธรรมชาติ ในศตวรรษที่ 20 คำว่า “สิทธิธรรมชาติ” (Natural rights) หมายความว่า สิทธิในชีวิต สิทธิในเสรีภาพ และสิทธิในทรัพย์สิน ใครจะละเมิดมิได้แม้แต่รัฐหรือผู้มีอำนาจ คำว่า “สิทธิมนุษยชน” (Human rights) ในวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรีได้ให้ความหมายไว้ว่าเป็นแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย์ที่ว่า มนุษย์นั้นมีสิทธิหรือสถานะสากล ซึ่งไม่ขึ้นอยู่กับขอบเขตของกฎหมาย หรือปัจจัยท้องถิ่นอื่นใด เช่น เชื้อชาติ หรือสัญชาติ ในปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนข้อ 1 กล่าวว่า “มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระเสรี เท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรีและสิทธิ ทุกคนได้รับการประสิทธิประสาทเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันอย่างฉันพี่น้อง” และตามพระราชบัญญัติ

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่าสิทธิมนุษยชน หมายถึง ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคลที่ได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร นอกจากนี้ ชำนาญจันทร์เรื่อง ได้ให้ความหมายและสาระสำคัญของสิทธิมนุษยชนคือสิทธิประจำตัวของมนุษย์ทุกคน ที่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนทุกคนที่ต้องได้รับ ในฐานะที่เป็นมนุษย์ ซึ่งทำให้คนๆ นั้นมีชีวิตอยู่ได้อย่างมีความเหมาะสมแก่ความเป็นมนุษย์และสามารถมีการพัฒนาตนเองได้ ที่ว่าสิทธิมนุษยชนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนทุกคนที่ต้องได้รับ ในฐานะที่เป็นมนุษย์ก็เพื่อให้คนๆ นั้นมีชีวิตอยู่รอดและมีพัฒนาการ สิทธิมนุษยชนมี 2 ระดับ ระดับแรก เป็นสิทธิที่ติดตัวทุกคนตั้งแต่เกิด ไม่สามารถถ่ายโอนให้กันได้ อยู่เหนือกฎหมายและอำนาจใดๆ ของรัฐทุกรัฐ สิทธิเหล่านี้ได้แก่ สิทธิในชีวิต ห้ามฆ่าหรือทำร้ายชีวิต ห้ามการทรมาน ห้ามการทรมานอย่างโหดร้ายทารุณ คนทุกคนมีสิทธิในความเชื่อ มโนธรรมหรือสิทธิทางศาสนา ทางการเมือง มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและแสดงออกหรือการสื่อความหมายโดยวิธีอื่นใด สิทธิมนุษยชนเหล่านี้ไม่ต้องมีกฎหมายรับรอง สิทธิเหล่านี้ดำรงอยู่อย่างน้อยก็คือมโนธรรมสำนึกในบาปบุญคุณโทษที่มีอยู่ในตัวของแต่ละคน เช่น จะมีหรือไม่มีกฎหมายบัญญัติว่าการฆ่าคนเป็นความผิดตามกฎหมายก็ตาม แต่ทุกคนย่อมมีสำนึกรู้ได้เองว่าการฆ่าคนย่อมเป็นสิ่งต้องห้ามหรือเป็นบาปทางศาสนา ระดับที่สอง เป็นสิทธิที่ต้องได้รับการรับรองในรูปแบบของกฎหมายหรือต้องได้รับการคุ้มครองโดยรัฐ ได้แก่ การได้รับสัญชาติ การมีงานทำ การได้รับการคุ้มครองแรงงาน ความเสมอภาคของหญิงชาย สิทธิของเด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ คนพิการ การได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน การประกันการว่างงาน การได้รับการบริการทางสาธารณสุข การแสดงความสามารถทางวัฒนธรรมอย่างอิสระ การได้รับความเพลิดเพลินจากศิลปวัฒนธรรมในกลุ่มของตน ซึ่งสิทธิมนุษยชนระดับที่สองต้องเขียนรับรองในรูปแบบของกฎหมาย หรือรัฐธรรมนูญหรือแนว

นโยบายพื้นฐานของรัฐแต่ละประเทศ เพื่อเป็นหลักประกันว่าทุกคนที่อยู่ในรัฐนั้นจะได้รับความคุ้มครองชีวิตความเป็นอยู่ให้มีความเหมาะสมแก่การเป็นมนุษย์

วิวัฒนาการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในระดับสากล สหประชาชาติได้ประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2491 เพื่อแสดงเจตนารมณ์ที่จะคุ้มครองสิทธิมนุษยชน และเพื่อใช้เป็นมาตรฐานกลางสำหรับบรรดาประเทศสมาชิกที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติให้เกิดผลภายในประเทศของตน เช่น การจัดทำอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบ กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม นอกจากนี้สหประชาชาติเข้าไปมีบทบาทโดยตรงและต่อเนื่อง เพื่อดำเนินการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมทั้งการยุติเหตุการณ์ละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศต่างๆ ทั้งในทวีปยุโรป เอเชีย กลุ่มละตินอเมริกาและแอฟริกา โดยใช้มาตรการทางการทูต เศรษฐกิจ หรือทางทหาร เพื่อจัดการกับปัญหาความรุนแรง รวมทั้งการจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ เพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดในการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ แนวความคิดเรื่องการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเดิมถือเป็นเรื่องภายในรัฐใดรัฐหนึ่ง ต่อมาในศตวรรษที่ 17 ได้เริ่มเปลี่ยนแปลงมาเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อหาทางคุ้มครองสิทธิมนุษยชนให้ดีขึ้น เช่น การเคลื่อนไหวเพื่อยุติการค้าทาส การวางกฎเกณฑ์การทำสงคราม และการคุ้มครองนักโทษ หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1914 - 1918) ได้จัดทำกติกาสันนิบาตชาติ การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของชนกลุ่มน้อย ยกเลิกการมีทาส ก่อตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาเกี่ยวกับการค้าผู้หญิงและเด็ก หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1939 - 1945) เกิดความเสียหายมาสู่ชีวิตและทรัพย์สินของพลเมืองโลก และชาวโลกได้ประจักษ์ถึงภัยจากสงคราม

ดังกล่าว ประธานาธิบดีรูสเวลท์จึงได้จัดตั้งองค์การสหประชาชาติขึ้นเพื่อคุ้มครองและส่งเสริมเสรีภาพ และได้มีการตั้งคณะกรรมการการร่างปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและได้รับการรับรองปฏิญญานี้เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม ค.ศ.1948 จึงถือเป็นวันสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ค.ศ.1948 ประกอบด้วยข้อความ 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สิทธิทางการเมืองหรือทางแพ่ง (Political or civil rights) ได้แก่ บทบัญญัติข้อที่ 1-21 ของปฏิญญา ได้กล่าวถึงสิทธิตามธรรมชาติที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม เช่น สิทธิในการดำรงชีวิต เสรีภาพทรัพย์สิน ความเสมอภาค ความยุติธรรม และการแสวงหาความสุข และสิทธิทางเศรษฐกิจและสังคม (Economic and social rights) ได้แก่บทบัญญัติข้อที่ 22-30 ของปฏิญญา เช่น สิทธิในการศึกษา สิทธิที่จะจัดตั้งสหพันธกรรมกร สิทธิในมาตรฐานการครองชีพอันเพียงพอสำหรับสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของคนและครอบครัว สิทธิในการพักผ่อนและเวลาว่างรวมทั้งจำกัดเวลาทำงานและวันหยุดงานเป็นครั้งคราวโดยได้รับค่าจ้าง

จึงกล่าวได้ว่า เรื่องสิทธิมนุษยชนไม่ใช่เรื่องของรัฐใดรัฐหนึ่งแต่มีวิวัฒนาการมาจาก “สิทธิระหว่างประเทศ” (International rights) ซึ่งรัฐที่เป็นภาคีข้อตกลงระหว่างประเทศ อาจจะเข้ามาตรวจสอบหรือมีมติให้ใช้มาตรการเพื่อยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ประเทศไทยกับการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนประเทศไทยได้ร่วมลงมติรับรองปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนตั้งแต่นั้น และได้พยายามปฏิบัติการให้เป็นไปตามหลักกฎหมาย โดยการสร้างและพัฒนากลไกภายในประเทศ เพื่อช่วยสนับสนุนให้การส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนประสบผลสำเร็จ เช่น ในปี พ.ศ. 2519 ได้มีการเพิ่มเติมกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เพื่อรับรองสิทธิของหญิงให้เท่าเทียมชาย ปี พ.ศ. 2539 ประกาศใช้ พ.ร.บ. ป้องกันการปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ในปี พ.ศ.2540 ประกาศใช้ พ.ร.บ. การค้าเด็กและสตรี พ.ศ. 2540 โดยเฉพาะ

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม - สิงหาคม) ๒๕๕๔

อย่างยิ่งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หมวด 3 ได้บัญญัติถึงสิทธิเสรีภาพของปวงชนชาวไทย และได้จัดตั้งกลไกใหม่ที่มีหน้าที่ในการสอดส่องตรวจสอบ และวินิจฉัยกรณีที่มีการละเมิดสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญและเป็นการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนทางอ้อม ได้แก่ ผู้ตรวจราชการของรัฐสภา (มาตรา 196 - 198) ศาลรัฐธรรมนูญ (มาตรา 255 - 270) และศาลปกครอง (มาตรา 276 - 280) ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ได้เพิ่มประเภทสิทธิและเสรีภาพให้มากขึ้นกว่าเดิม สิทธิและเสรีภาพที่เพิ่มขึ้นได้แก่ แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ให้สิทธิและเสรีภาพตามพันธกรณีระหว่างประเทศที่ประเทศไทยรับรอง มีผลผูกพันเช่นเดียวกับสิทธิและเสรีภาพที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ (มาตรา 82) การคุ้มครองบุคคลจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคล (มาตรา 35) การเพิ่มสิทธิในกระบวนการยุติธรรม โดยการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมให้ประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยสะดวก รวดเร็ว ทัวถึงโดยเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและทุพพลภาพได้รับการคุ้มครองในการดำเนินกระบวนการพิจารณาตัวอย่างเหมาะสม (มาตรา 40) การให้สิทธิด้านแรงงานที่ได้รับหลักประกันความปลอดภัยและสวัสดิภาพในการทำงาน รวมทั้งหลักประกันในการดำรงชีพทั้งในระหว่างการทำงานและเมื่อพ้นภาวะการทำงาน ได้รับการบัญญัติไว้เป็นครั้งแรก (มาตรา 44) การให้ประชาชนได้รับการศึกษาฟรีไม่น้อยกว่า 12 ปี โดยเพิ่มให้ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบากต้องได้รับการสนับสนุนให้ได้รับการศึกษา (มาตรา 49) เด็ก เยาวชน สตรี และบุคคลในครอบครัว มีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม และหากเกิดเหตุดังกล่าวขึ้น ย่อมได้รับการบำบัดฟื้นฟูจากรัฐ (มาตรา 52) บุคคลที่ไร้ที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้

เพียงพอ มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือจากรัฐ เป็นครั้งแรก (มาตรา 55) การให้ความสำคัญกับสิทธิสตรีมากขึ้น โดยได้กำหนดไว้เป็นหลักการไว้ว่าให้ชายและหญิง มีสิทธิเท่าเทียมกัน (มาตรา 30) โดยรัฐต้องให้ความสำคัญเสริมความเสมอภาคระหว่างชายและหญิง และการให้ประชาชนมีสิทธิฟ้องศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้คำวินิจฉัยว่ากฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้โดยตรงในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิและเสรีภาพที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ (มาตรา 212) ต่อมาใน ปี พ.ศ. 2551 รัฐบาลไทยได้ตราพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2551 สารสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงและเด็ก การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลที่มีได้จำกัดเฉพาะหญิงและเด็กและการกระทำความผิดด้วยการบังคับตัวอวัยวะเพื่อการค้า หรือแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ ซึ่งเป็นการกระทำในลักษณะข้ามชาติ นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งกองทุนเพื่อป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ รวมทั้งการปรับปรุงสวัสดิภาพของผู้เสียหายให้เหมาะสม โดยบทลงโทษของกฎหมายฉบับนี้ ได้เพิ่มโทษแก่ผู้กระทำความผิดหนักขึ้น นอกจากนี้ยังมีการกำหนดโทษผู้กระทำความผิดหรือจัดให้มีการบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียง หรือสิ่งอื่นที่สามารถแสดงว่าบุคคลกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ การโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือในทางที่ทำให้บุคคลอื่นรู้จักชื่อตัว ชื่อสกุลของผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ และการโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียงไม่ว่าด้วยสื่อสารสนเทศประเภทใดเปิดเผยที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 6 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

องค์กรระดับชาติที่มีอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมคุ้มครองสิทธิมนุษยชนโดยตรงคือคณะกรรมการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) เป็นองค์กรอิสระ

ที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 199 และมาตรา 200 และพระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.2542 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ประกอบด้วยประธานกรรมการ 1 คน และกรรมการอื่นอีก 10 คน ซึ่งพระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งตามคำแนะนำของวุฒิสภา โดยวุฒิสภาเป็นผู้คัดเลือกตามรายชื่อที่คณะกรรมการสรรหาได้คัดเลือกและนำเสนอ มีวาระการดำรงตำแหน่ง 6 ปี และให้ดำรงตำแหน่งได้วาระเดียว มีอำนาจหน้าที่ภารกิจหลัก 3 ด้านดังนี้

1. ส่งเสริมเผยแพร่ความคิด ความเข้าใจสิทธิมนุษยชนเพื่อให้รัฐบาล สังคมและบุคคลเคารพและปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ การเผยแพร่ความคิดสิทธิมนุษยชนให้หม่อมคนเป็นคณ ไม่ใช้ปฏิบัติต่อกันเหมือนสัตว์หรือสิ่งของ และมองถึงมาตรฐานขั้นต่ำของคนในการดำรงชีพด้านปัจจัยสี่

2. ตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนที่ประเทศไทยเป็นภาคีและเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าว

ผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนในด้านการทำร้ายร่างกาย ถูกทุบ ตบ ตี ทำทารุณ ถูกฆ่า ถูกไล่ที่ ห้ามพูด ห้ามแสดงความเห็น เป็นต้น ให้ผู้ที่ถูกละเมิดหรือผู้แทนและผู้พบเห็นการละเมิด สามารถร้องเรียนโดยยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการหรือสำนักงาน อาจเป็นด้วยวาจา ทางโทรศัพท์หรือร้องเรียนด้วยตนเองหรือทำเป็นหนังสือ เมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติดำเนินการตรวจสอบเสร็จสิ้นแล้ว มีมติได้เป็นสองแนวทางคือ ถ้าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน คณะกรรมการสิทธิฯ จะทำรายงานเสนอมาตรการแก้ไข ปัญหาให้หน่วยงานหรือบุคคลที่มีหน้าที่ไปปฏิบัติภายในระยะเวลาที่กำหนด หากไม่มีการแก้ไขจะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อส่งการต่อไป ถ้ายังไม่มีการดำเนินการ

อีกก็จะรายงานต่อรัฐสภาโดยอาจให้มีการเผยแพร่ต่อสาธารณชนด้วย กรณีที่ไม่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนแต่เป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่เป็นธรรม คณะกรรมการสิทธิฯ อาจกำหนดแนวทางแก้ไขและแจ้งให้บุคคลหรือหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ หากไม่มีการแก้ไขจะรายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อส่งการต่อไป ถ้ายังไม่มีการดำเนินการอีกก็จะรายงานต่อรัฐสภา

3. เสนอแนะนโยบายและข้อเสนอในการปรับปรุงกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับต่อรัฐสภาและคณะรัฐมนตรีเพื่อส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นการผลักดันหรือการขับเคลื่อนในเชิงนโยบาย นอกจากนี้รัฐบาลได้กำหนดนโยบายสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ บนพื้นฐานแนวคิดที่สำคัญ 4 ประการได้แก่

- 1.ความเป็นสากล เป็นสิทธิของทุกคนโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความเชื่อทางการเมือง หรือความเชื่อทางอื่นใด นอกจากนี้ยังเป็นสิทธิที่ยอมรับกันในระดับระหว่างประเทศ โดยปรากฏอยู่ในตราสาร อนุสัญญา กฎหมายระหว่างประเทศต่างๆ ในด้านสิทธิมนุษยชนทั้งที่ไทยร่วมเป็นภาคี และยังไม่ได้เป็นภาคี

- 2.ความสมบูรณ์ ทั้งในแง่ของการส่งเสริมและคุ้มครองโดยครอบคลุมสิทธิมนุษยชนในทุกๆ ด้านและทุกกลุ่มเป้าหมายในสังคมไทย

- 3.ความสมดุล โดยไม่เน้นเฉพาะการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเพียงลำพัง แต่เน้นความรับผิดชอบ จริยธรรม และหน้าที่ของพลเมืองควบคู่ไปกับการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม

- 4.ความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพสังคม วัฒนธรรมและภูมิปัญญาของคนไทย ซึ่งจะต้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไป เพื่อให้แผนพัฒนาสามารถปฏิบัติได้จริง

เป้าหมายหลักของนโยบายสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่สำคัญ มี 4 ประการได้แก่

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม - สิงหาคม) ๒๕๕๔

1. การมีสังคมที่มีสันติสุขอย่างแท้จริง ประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างเอื้ออาทร มีเมตตาเคารพในสิทธิซึ่งกันและกัน มีศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ซึ่งการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนควรผสมผสานเข้าไปเป็นวัฒนธรรม ที่สำคัญของสังคมไทยในอนาคต

2. การมีสังคมที่มีการเคารพกฎหมาย ยึดหลักนิติธรรม ควบคู่ไปกับหลักจริยธรรม โดยไม่ใช้หลักการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนเป็นเงื่อนไขในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนหรือมุ่งร้ายซึ่งกันและกัน

3. การมีสังคมที่มีความเป็นประชาธิปไตย สร้างโอกาส ความเสมอภาค และความยุติธรรมให้แก่บุคคลที่ด้อยโอกาสในสังคม ส่งเสริมหลักการธรรมาภิบาลทั้งในภาครัฐและประชาสังคม

4. การมีสังคมที่การพัฒนาเป็นไปอย่างยั่งยืน ทั้งในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคม โดยเฉพาะการพัฒนาคน ซึ่งเป็นทรัพยากรที่มีค่ามากที่สุด

ส่วนความร่วมมือระหว่างประเทศนั้นประเทศไทยได้ตกลงความร่วมมือระหว่างประเทศหรือแนวปฏิบัติระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนทั้งทางตรงและทางอ้อม ในส่วนของสิทธิมนุษยชนทางอ้อมได้แก่ ข้อตกลงระหว่างประเทศทางด้านมนุษยธรรม คือ อนุสัญญาเจนีวา 1949 เช่น อนุสัญญาเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเชลยศึก การคุ้มครองบุคคลพลเมืองในเวลาสงคราม ส่วนสิทธิมนุษยชนทางตรงที่ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสันติสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนซึ่งสหประชาชาติถือเป็นสนธิสัญญาหลักจำนวน 7 ฉบับ ได้แก่

1. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 (Convention on the rights of child 1989-CRC) ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 26 เมษายน 2535 (ค.ศ.1992) ประกอบด้วยบทบัญญัติ 54 ข้อ ได้แก่เรื่องเกี่ยวกับสิทธิของเด็กโดยตรง ซึ่งเน้นหลักพื้นฐานและแนวทางในการตีความอนุสัญญาทั้งฉบับได้แก่

1.1 การห้ามเลือกปฏิบัติต่อเด็ก และการให้ความสำคัญแก่เด็กทุกคนเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างของเด็กในเรื่องเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง ชาติพันธุ์ หรือ สังคม ทรัพย์สิน ความทุพพลภาพ การเกิด หรือสถานะอื่นๆ ของบิดามารดา หรือผู้ปกครองทางกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้เด็กมีโอกาสที่เท่าเทียมกัน

1.2 การกระทำหรือการดำเนินการทั้งหลายต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก

1.3 สิทธิในการมีชีวิต การอยู่รอด และการพัฒนาทางด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม

2. อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ ค.ศ. 1979 (Convention on the elimination of all forms of discrimination against women 1979-CEDAW) ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 8 กันยายน 2528 (ค.ศ.1985) มีวัตถุประสงค์หลักคือ การจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกรูปแบบ รวมทั้งการประกันว่าสตรีและบุรุษมีสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติและดูแลจากรัฐอย่างเสมอภาคกัน ได้แก่

2.1 คำจำกัดความของคำว่าเลือกปฏิบัติต่อสตรีพันธกรณีของรัฐภาคี มาตรการที่รัฐภาคีต้องดำเนินการเพื่อสนับสนุนความก้าวหน้าของสตรี มาตรการเร่งด่วนชั่วคราวเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันระหว่างบุรุษและสตรีอย่างแท้จริง ซึ่งจะไม่ถือว่าเป็นการเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งความแตกต่างทางเพศ การปรับรูปแบบทางสังคมและวัฒนธรรม เพื่อให้เอื้อต่อการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีและการปราบปรามการลักลอบค้าและแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากสตรี

2.2 ความเท่าเทียมกันระหว่างบุรุษและสตรีในด้านการเมืองและการดำรงชีวิต ทั้งในระดับประเทศและระหว่างประเทศ เช่น สิทธิในการเลือกตั้ง การสนับสนุนให้ดำรงตำแหน่งที่สำคัญ ความเท่าเทียมกันในกฎหมายว่าด้วยสัญชาติและการศึกษา

2.3 การที่สตรีจะได้รับการดูแลทางเศรษฐกิจ โดยได้รับความเท่าเทียมกันในด้านสิทธิและโอกาสที่จะได้รับการจ้างงานและสิทธิด้านแรงงาน รวมถึงการป้องกันความรุนแรงต่อสตรีในสถานที่ทำงาน ความเท่าเทียมกันในการเข้าถึงบริการด้านสุขภาพโดยเฉพาะสตรีมีครรภ์และหลังคลอดบุตร การที่รัฐภาคีจะประกันความเป็นอิสระของสตรีด้านการเงินและความมั่นคงด้านสังคมและการให้ความสำคัญแก่สตรีในชนบททั้งในด้านแรงงานและความเป็นอยู่

2.4 ความเท่าเทียมกันของบุรุษและสตรีในด้านกฎหมาย โดยเฉพาะในด้านกฎหมายแพ่งและกฎหมายครอบครัว ซึ่งเป็นการประกันความเท่าเทียมในชีวิตส่วนบุคคล

2.5 การจัดตั้งคณะกรรมการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ พันธกรณีในการจัดทำรายงานของรัฐภาคี การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการและการมีส่วนร่วมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2.6 การมีให้ตีความข้อบทของอนุสัญญาที่จะขัดต่อกฎหมายภายในที่ดำเนินการมากกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาและกฎหมายระหว่างประเทศที่มีอยู่ การนำพันธกรณีไปปฏิบัติในระดับประเทศ การเปิดให้ลงนามและกระบวนกรเข้าเป็นภาคีของอนุสัญญา การแก้ไขอนุสัญญา เงื่อนไขการมีผลบังคับใช้ของอนุสัญญา การตั้งข้อสงวน การขัดแย้งในการตีความระหว่างรัฐภาคี

3. กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International covenant on civil and political rights 1966-ICCPR) ได้แก่

3.1 สิทธิในการกำหนดเจตจำนงตนเอง (Right of self-determination)

3.2 พันธกรณีของรัฐที่รับรองจะเคารพและประกันสิทธิของบุคคล รวมถึงการห้ามการเลือกปฏิบัติไม่ว่าจะด้วยเหตุผลทางเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมือง

สัญชาติ สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ถิ่นกำเนิด หรือสภาพอื่นใด โดยจะดำเนินการให้เกิดผลในทางปฏิบัติภายในประเทศ ประกันว่าบุคคลที่ถูกละเมิดจะได้รับ การเยียวยา ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีจะได้รับสิทธิพลเมือง และการเมืองอย่างเท่าเทียมกัน การลิดรอนสิทธิใน สถานการณ์ฉุกเฉินและการห้ามการตีความกติกาในอันที่จะไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพอื่นๆ

สาระของสิทธิในส่วนที่เป็นสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ได้แก่ สิทธิในการมีชีวิตอยู่ เสรีภาพจากการถูกทรมาน การห้ามบุคคลมิให้ตกอยู่ในภาวะเยี่ยงทาส การห้ามบุคคลมิให้ถูกจับกุมโดยตามอำเภอใจ การปฏิบัติต่อผู้ถูกลิดรอนเสรีภาพอย่างมีมนุษยธรรม การห้ามบุคคลถูกจำคุกด้วยเหตุที่ไม่สามารถชำระหนี้ตามสัญญาได้ เสรีภาพในการโยกย้ายถิ่นฐาน ความเสมอภาคของบุคคลภายใต้กฎหมาย การห้ามมิให้มีการบังคับใช้กฎหมายย้อนหลัง สิทธิการได้รับรองเป็นบุคคลตามกฎหมาย การห้ามแทรกแซงความเป็นส่วนตัว การคุ้มครองเสรีภาพทางความคิด เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก การห้ามการโฆษณาชวนเชื่อเพื่อการสงครามหรือก่อให้เกิดความเกลียดชังทางเชื้อชาติ สิทธิที่จะชุมนุมอย่างสันติ การรวมกันเป็นสมาคม สิทธิของชายหญิงที่อยู่ ในวัยที่เหมาะสมในการมีครอบครัว การคุ้มครองสิทธิเด็กและการที่พลเมืองทุกคนมีสิทธิที่จะมีส่วนในกิจการสาธารณะ การรับรองว่าบุคคลทั้งปวงย่อมเสมอภาคกันตามกฎหมายและได้รับการคุ้มครองอย่างเท่าเทียมกัน การรับรองสิทธิของชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนาและภาษาภายในรัฐ

การจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการตรวจสอบการปฏิบัติตามพันธกรณีที่กำหนดไว้ในกติกา รวมถึงพันธกรณีในการเสนอรายงานของรัฐภาคี การยอมรับอำนาจของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและขั้นตอนการพิจารณาข้อร้องเรียน

ห้ามการตีความไปในทางขัดกับกฎหมายอื่นๆ รวมทั้งการมีให้ตีความในการที่จะลิดรอนสิทธิที่จะใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ

วารสารมหาวิทยาลัยคริสเตียน

ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒ (พฤษภาคม - สิงหาคม) ๒๕๕๔

4. กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (International covenant on economic, social and cultural rights-ICESCR) ได้แก่

สิทธิในการกำหนดเจตจำนงตนเอง (Right of self-determination)

พันธกรณีของรัฐบาลที่จะดำเนินมาตรการต่างๆ อย่างเหมาะสมตามลำดับขั้นนับตั้งแต่การเคารพ ส่งเสริม และทำให้เป็นจริงอย่างเต็มที่ตามที่ทรัพยากรมีอยู่เพื่อให้มีความคืบหน้า โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ ความเท่าเทียมกันระหว่างบุรุษและสตรี การจำกัดสิทธิ ตามกติกา รวมทั้งการห้ามตีความใดๆ ในกติกา ที่จะทำลายสิทธิหรือเสรีภาพตามที่รับรองไว้ใน กติกานี้

สาระของสิทธิ ได้แก่ สิทธิในการทำงานและมีเงื่อนไขการทำงานที่เหมาะสมเป็นธรรม สิทธิที่จะก่อตั้งสหภาพแรงงานและสิทธิที่จะหยุดงาน สิทธิที่จะได้รับสวัสดิการและการประกันด้านสังคม การคุ้มครองและช่วยเหลือครอบครัว สิทธิที่จะมีมาตรฐานชีวิตที่ดีพอเพียง สิทธิที่จะมีสุขภาพด้านกายและใจที่ดีที่สุดใน เป็นไปได้ สิทธิในการศึกษา สิทธิในวัฒนธรรมและประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์

พันธกรณีในการจัดทำรายงานของรัฐบาลถึง บทบาทของคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมในการ ตรวจสอบการปฏิบัติตามพันธกรณีร่วมกับกลไกอื่นๆ ของสหประชาชาติ รวมถึงการให้ข้อคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพันธกรณี

การเข้าเป็นภาคี และการแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัติของกติกา

5. อนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (International convention on the elimination of all forms of racial discrimination -ICERD) ได้แก่

กล่าวถึงคำจำกัดความการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ หมายถึง การจำแนก การกีดกัน การจำกัด หรือการเอื้ออำนาจพิเศษเพราะเชื้อชาติ สีผิว เชื้อสาย

Christian University of Thailand Journal

Vol.17 No.2 (May – August) 2011

หรือชาติกำเนิด หรือเผ่าพันธุ์ โดยไม่รวมถึง การปฏิบัติที่แตกต่างระหว่างบุคคลที่เป็นพลเมืองและไม่ใช่พลเมือง นโยบายของรัฐบาล และการดำเนินการ มาตรการเพื่อขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ ในทุกรูปแบบ

คณะกรรมการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ และการจัดทำรายงานของรัฐบาล การปฏิบัติงานและการรับเรื่องร้องเรียนของ คณะกรรมการ

กระบวนการเข้าเป็นภาคี และการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติของอนุสัญญา

6. อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยี ศักดิ์ศรี (Convention against torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment – CAT) ได้แก่

กำหนดเกี่ยวกับคำนิยามของการทรมาน บทบัญญัติว่าด้วยการกำหนดให้การทรมานเป็น ความผิดที่ลงโทษได้ตามกฎหมายอาญา เขตอำนาจที่ เป็นสากลเกี่ยวกับความผิดการทรมาน และหลักการส่ง ผู้ร้ายข้ามแดน

กำหนดเกี่ยวกับการนำบทบัญญัติไปใช้ โดย การจัดตั้งคณะกรรมการต่อต้านการทรมานเป็นองค์กร กำกับดูแล ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญอิสระจำนวน 10 คน ที่แต่งตั้งโดยภาคีสมาชิกและปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ บัณฑิตบุคคลตามความสามารถ

กำหนดเกี่ยวกับกระบวนการเข้าเป็นภาคี ผลใช้บังคับการแก้ไขอนุสัญญา

7. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ (Convention on the rights of persons with disabilities)

เรื่องของสิทธิมนุษยชนได้ทวีความสำคัญ มากขึ้นโดยเฉพาะในกระแสโลกาภิวัตน์ ที่มีการ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คำนิยามสากลในเรื่อง ประชาธิปไตย กระแสสิทธิมนุษยชน การร่วมกันปกป้อง ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม สิทธิชุมชน ได้เข้ามามี

บทบาทอย่างสูงในสังคมไทย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่คนไทยและสังคมไทยจะต้องมีความรู้ความเข้าใจถึง ความสำคัญของสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการส่งเสริม และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ ซึ่ง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้ประกันสิทธิ

พลเมืองและสิทธิมนุษยชนไว้ค่อนข้างครบถ้วน แต่ยังคงมีปัญหาในทางปฏิบัติอยู่บ้าง และการส่งเสริม คุ้มครองสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ เพื่อให้คนไทย ได้มีข้อมูลและเป็นการเตรียมความพร้อมที่จะเข้าร่วมกับ การเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

บรรณานุกรม

- กุลพล พลวัน. (2543). **สิทธิมนุษยชนในสังคมไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักอัยการสูงสุด.
 คณะกรรมการว่าด้วยการจัดทำนโยบายและแผนปฏิบัติการแม่บทด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2554).
 [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : www.ariation.go.th/ (วันที่สืบค้นข้อมูล 20 ตุลาคม 2554).
 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2542). **พระราชบัญญัติคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ.2542**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ.
 คณะกรรมการกฤษฎีกา. (2550). **รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550**.
 กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.
 จรัล ดิษฐาอภิชัย. (2550). **คู่มือสิทธิมนุษยชน**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน
 แห่งชาติ.
 ชำนาญ จันทร์เรือง. (2554). **สิทธิมนุษยชนกับความมั่นคงของชาติ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก
www.midnightuniv.org/forum/index.php. (วันที่สืบค้น 10 กรกฎาคม 2554).
 มติชนออนไลน์. (2554). กฎหมายป้องกันคำมนุษย์ใช้แล้ว-หากแพร่ภาพ เสี่ยงชื่อเหยื่อมีโทษจำคุก.
 วันพฤหัสบดีที่ 7 กุมภาพันธ์ 2551.
 วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. (2554). [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <http://th.wikipedia.org/wiki/>
 (วันที่สืบค้น 10 กรกฎาคม 2554).
 สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2554). **พันธกรณีระหว่างประเทศ**. [ออนไลน์].
 เข้าถึงได้จาก : www.nhrc.or.th/ (วันที่สืบค้น 10 ตุลาคม 2554).
 สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. (2546). **เส้นทางสู่สิทธิมนุษยชนศึกษา**.
 กรุงเทพฯ : บริษัทสร้างสื่อจำกัด.

